

բողոքեց Բ. Դրան: Գործը վտանգաւոր հանգամանք առաւ ֆրանսացի հիւպատոսին համար, որ վրդովուած՝ Մուրատը Ֆրանսա ղրկեց:

Մուրատի դեսպանութիւնը կաթոլիկ առաքելութեանց կողմէ դժուարութիւններու հանդիպեցաւ:

Յիսուսեանք և Ֆրանչիսկեանք սաստիկ կ'ատէին զիրար և իրարմէ յափշտակել կը ջանային եթովպիոյ առաքելութեան իրաւունքը: Տը Մայէ՝ Ֆրանչիսկեանց բարեկամ էր, ուստի Յիսուսեանները՝ վարկաբեկելու համար զայն, գրեցին Ֆրանսա, որ Տը Մայէի ջանքերով ղրկուած եթովպական դեսպանութիւնը կեղծ էր:

Բոնսէ և Մուրատ գացին Բարիզ, բայց անտարբերութիւն և հսկասկութիւն գտան Յիսուսեաններու ազդեցութեան ենթակայ պետական վարիչներու կողմէ:

Այդ օրերուն, Հապէշիստանի հայ գաղութին անդամ էր նաև Եղիա Ենովք անուն Հայր, որ Գահիրէի ֆրանս. հիւպատոսարանին վստահութիւնը կը վայելէր և թարգմանի պաշտօն կը վարէր:

Քերը, ինչպէս յայտնի է՝ Ալեքիք Եւդոկիացի պատրիարքի առեւանգումը սարքողն է: Ծագումով ազնուական այս դեսպանը իր յաջողութիւնը կը պարտէր ազդեցիկ կիներու հովանաւորութեան: Հարկադրուած էր հեռանալ Ֆրանսայէն. ապա լեհաստանէն: Մասնակցած է Գանտիայի պաշտպանութեան՝ թուրքերու դէմ: Յետոյ մտած է թուրք բանակին մէջ ծառայութեան և ապա Պոլսոյ դեսպան նշանակուած: Պոլիս հասած է 1699 Պեկտ. 1/11ին: Սուլթանին ներկայանալու ժամանակ մերժած է հանել սուրը, ուստի չէ ընդունուած: 1710ին խելագարած է եւ շղթայակապ տարուած է Ֆրանսա, ուր մեռած է 1712ին, 70 տարեկան: